

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **BIOCOMP s. r. o.**, se sídlem Zdibská 229/2, Praha 8, IČ 27405931, zastoupen: Rambousek a partner a. s., obchodní společností vykonávající daňové poradenství, se sídlem Křišťanova 4/1544, Praha 3, IČ 64829391, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č. j. 28724/14/5000-14503-706611,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 10. 2014, č. j. 28724/14/5000-14503-706611, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět sporu**

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dvěma zajišťovacím příkazům vydaným Specializovaným finančním úřadem dne 22. 8. 2014, a to č. j. 179709/14/4000-27901-109550 a č. j. č. j. 179721/14/4000-27901-109550. Těmito zajišťovacími příkazy bylo žalobci uloženo okamžikem jejich oznámení zajistit úhradu dosud nestanovené daně z

přidané hodnoty složením jistoty na depozitní účet správce dan ve výši 1 447 569 Kč, resp. 2 258 001 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce v podané žalobě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tu spatřuje v tom, že není zřejmé, který právní předpis byl při vydání zajišťovacích příkazů aplikován [zda § 167 daňového řádu či § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“)] a návazně není ani zřejmé, zda existovalo v posuzované věci nebezpečí z prodlení, což je okolnost významná pro stanovení vykonatelnosti příkazů. Žalobce má za to, že buď měla být vykonatelnost zajišťovacích příkazů stanovena „klasicky“ podle § 167 odst. 3 věta první daňového řádu (tj. třetím pracovním dnem po jejich doručení), anebo – pokud hrozilo nebezpečí z prodlení – měla být stanovena podle § 103 zákona o DPH, tedy okamžikem jejich vydání. Právní úprava však u DPH neumožňuje stanovit vykonatelnost zajišťovacího příkazu dnem oznámení, jak se nyní stalo.

Nepřezkoumatelnost dále spatřuje žalobce v tom, že nejsou dostatečně zdůvodněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů dle § 167 odst. 1 daňového řádu. Taktéž není postaveno najisto, že žalobci vznikla nějaká daňová povinnost, neboli že zde existuje „daň“, přičemž existence „daně“ je jednou z podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu.

Žalobce taktéž namítá podstatné porušení procesních předpisů, konkrétně má za to, že hrozilo-li nebezpečí z prodlení, měl správce daně postupovat dle § 103 zákona o DPH. Dále namítá, že zajišťovací příkazy bylo možno vydat, jen pokud daň nebyla dosud stanovena. Tak však dle žalobce již stanovena byla platebním výměrem dle § 140 odst. 1 daňového řádu.

Dále žalobce poukazuje na nesprávně zjištěný skutkový stav. Pochybení spatřuje v úvaze správce daně a žalovaného, odůvodňující vydání zajišťovacích příkazů, že dochází k utlumení ekonomické činnosti žalobce. K tomuto utlumení však dochází jen vinou správce daně, který mu více než dva roky zadržuje nadměrný odpočet ve výši 25 mil. Kč.

Závěrem žalobce namítá nesprávné hmotněprávní hodnocení. To spatřuje v úvahách správce daně, že za žalobcova odběratele (společnost BYTOS) jednala neoprávněná osoba a že zboží nebylo dodáno na Slovensko. Žalobce má za to, že dne 2. 9. 2014 při jednání s žalovaným (zaznamenané v protokolu č. j. 187592/14/4000-27901-109550) prokázal opak.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvádí, že správce daně je oprávněn k vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu tehdy, existuje-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud

stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Je proto třeba zkoumat, zda ze zjištěných skutečností lze logicky vyvodit tuto obavu a také do jaké míry může být ohrožena úhrada daně. Posuzuje se, zda mohou mít zjištěné skutečnosti vliv na reálnost budoucí úhrady a zda jsou způsobilé ohrozit či ztížit úhradu daně. Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu tedy není prokázání platební neschopnosti či nevůle daňového subjektu, ale existence takových skutečností a okolností, u nichž lze důvodně předpokládat, že mohou negativně ovlivnit výběr daně.

Žalovaný dále uvádí, že v posuzované věci podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů byly jasně dány. Při uplatnění zajišťovacího příkazu je rozhodný stav tzv. majetkové dostatečnosti (tj. proč správce daně pokládá vybrání dosud nestanovené daně ke dni jejího zajištění za ohrožené). Žalovaný konstatuje, že správce daně úvahu o tom, že žalobce v budoucnu nezbytnými prostředky již disponovat nebude, ačkoli je v době vydání zajišťovacích příkazů ještě měl, dostatečně přestřel a odůvodnil. Účelem zajišťovacího příkazu je zabezpečení budoucí úhrady daně, nikoliv její přesné stanovení. U daně, která nebyla dosud stanovena, určí výši zajišťované částky správce daně dle vlastních pomůcek (§ 167 odst. 4 daňového řádu), tedy nikoliv na základě dokazování. Pokud by správce daně byl nucen dokládat, že daň bude skutečně stanovena a v dané výši a tedy že žalobcovy obchody v daných zdaňovacích obdobích jsou zasaženy podvodným jednáním, musel by tak učinit na základě dokazování. Pak by ovšem vydání zajišťovacího příkazu na dosud nestanovenou daň zcela postrádalo smysl, neboť pokud by správce daně spolehlivě doložil, že daň stanovena bude a v určité konkrétní výši, již by mu nic nebránilo tuto daň stanovit. Institut zajištění dosud nestanovené daně by tak zcela ztratil svůj účel a význam. Pokud daňový řád připouští v doměřovacím řízení doměření daně ve výši rozdílu poslední známé (tedy i konkludentně vyměřené) daně a daně nově zjištěné (§ 143 a násl. daňového řádu), pak lze úhradu této v budoucnu doměřené a tedy i stanovené daně podle § 167 daňového řádu zajistit.

Tvrzení žalobce, že správce daně zadržuje více jak dva roky nadměrný odpočet takřka ve výši 25 miliónu Kč je zavádějící; není zřejmé, která zdaňovací období má žalobce v tomto kontextu na mysli.

Žalovaný dále konstatuje, že při rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu žalovaný jako odvolací orgán posuzuje oprávněnost vydání odvoláním napadených zajišťovacích příkazů podle stavu ke dni jejich vydání. To, že při jednání dne 2. 9. 2014 byly žalobcem předloženy důkazní prostředky, které dle názoru žalobce vyvracejí hmotněprávní důvody pro vydání zajišťovacích příkazů, dle žalovaného nemůže mít vliv na zákonnost zajišťovacích příkazů ze dne 22. 8. 2014. Proto také tato námitka byla žalovaným v odvolacím řízení vyhodnocena jako nedůvodná; žalovaný v rámci odvolacího řízení posuzoval stav k 22. 8. 2014.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dne 12. 10. 2016 proběhlo jednání, při němž obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích a argumentech. Nadto žalobce navrhl, aby soud zrušil též rozhodnutí prvního stupně. Žalobce taktéž poukázal na to, že nelze při vydávání zajišťovacích příkazů opomíjet hmotněprávní daňové otázky; nadto přeprava předmětného zboží proběhla. Dle žalovaného nelze směřovat nalézací a zajišťovací řízení; navíc dle vyjádření slovenské správy k dodání zboží nedošlo.

Žaloba je důvodná.

Ustanovení § 167 daňového řádu zní:

(1) Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

(2) Zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.

(3) Není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

(4) U daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví výši zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby nejpozději do 3 pracovních dnů sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně.

Podle § 103 zákona o DPH, hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepíše o tom úřední záznam.

(Zvýraznění v citacích právní úpravy provedl zdejší soud.)

Zdejší soud shledal částečně důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. zajišťovacích příkazů. Správce daně v záhlaví obou zajišťovacích příkazů výslovně označil, že postupoval podle § 167 daňového řádu. Současně ve výrokové části

stanovil vykonatelnost zajišťovacích příkazů okamžikem jejich oznámení. S takovým postupem však § 167 odst. 3 věta druhá daňového řádu počítá, jen hrozí-li nebezpečí z prodlení. Hrozba nebezpečí z prodlení však není v zajišťovacích příkazech vůbec odůvodněna a tento nedostatek nezhojil ani odvolací orgán. V této části jsou tak zajišťovací příkazy (včetně napadeného rozhodnutí) nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud shledal pochybení i v tom, že nebyl – pokud ve věci hrozilo nebezpečí z prodlení – aplikován § 103 zákona o DPH, neboť toto ustanovení je v řízení týkajícím se DPH (což je i případ nyní posuzované věci) speciální (a tudíž přednostní – srov. též § 4 daňového řádu) vůči § 167 odst. 3 věta druhá daňového řádu. Současně však soud konstatuje, že toto pochybení by samo o sobě nevedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nic neuvádí k tomu, jak ho mohlo zkrátit na jeho právech, byla-li vykonatelnost zajišťovacích příkazů dle § 167 odst. 3 věta druhá daňového řádu stanovena pozdější, tedy „okamžikem oznámení“ oproti správnému „okamžikem vydání“ podle § 103 zákona o DPH.

Ostatní žalobní námitky soud shledal nedůvodnými.

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu platí, že je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz. Důvody, které mohou vést správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, nejsou v daňovém řádu uvedeny, a správce daně proto při aplikaci institutu zajišťovacího příkazu musí postupovat dle svého správního uvážení.

Naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Jak se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, *„bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. [...] Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. [...]*

Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu.“

Pokud jde o náležitosti zdůvodnění, zdejší soud připomíná názor Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139: *„Celní úřad byl povinen ve svém rozhodnutí uvést konkrétní důvody, které jej vedou k obavám, proč dle jeho názoru nebude u žalobce možné vybrat daň v budoucnu (v době splatnosti a vymahatelnosti dosud nestanovené daně), nebo proč její vybrání bude spojeno se značnými*

obtížemi. Dle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je nutno uvést konkrétní důvody, pro které správce daně pokládá toto vybrání daně za ohrožené. Samotná skutečnost, že předpokládaná daňová povinnost bude několikanásobně převyšovat zajišťovanou částku, obavy celního úřadu žádným způsobem neodůvodňuje. Takové tvrzení nenaplňuje zákonem stanovenou nezbytnou podmínku ohrožení vybrání daně, neznamená, že daňový subjekt nebude i přes nižší existující zajištění vzhledem k předpokládané daňové povinnosti schopen částku daně uhradit. Strohé konstatování o existenci odůvodněné obavy, že v době splatnosti a vymahatelnosti bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, je pouhou citací shora uvedeného ustanovení zákona, nikoli sdělením důvodů rozhodnutí s odkazem na konkrétní skutkový stav projednávané věci. Řádně odůvodněným tvrzením by bylo např. konstatování hrozícího konkursu daňového subjektu či probíhající (příp. s přihlédnutím k hospodářským výsledkům důvodně předpokládaný) prodej majetku daňového subjektu, prováděný za účelem získání aktiv nezbytných pro další podnikatelskou činnost apod.“

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že v zajišťovacích příkazech absentuje dostatečné odůvodnění jejich vydání a že by z tohoto důvodu byly nepřezkoumatelné (ty jsou nepřezkoumatelné z jiných důvodů, jak je vysvětleno výše).

Správce daně v zajišťovacích příkazech specifikoval a dostatečně konkretizoval své obavy:

- v rámci daňové kontroly vycházejí najevo skutečnosti, na základě kterých lze usoudit, že zboží nebylo dodáno do jiného státu a že v jiném státu není předmětem DPH,
- předpokládá se na základě uvedeného, že budou daňovému subjektu vyměřeny nižší nadměrné odpočty, než uplatnil, a vyšší daňová povinnost (konkrétní částky jsou vyčísleny v každém ze zajišťovacích příkazů),
- daňový subjekt nemá žádný u správních orgánů evidovaný majetek (není vlastníkem nemovitosti, lodě, letadla) s výjimkou osmi osobních automobilů,
- je zaznamenán meziroční pokles uskutečněných zdanitelných plnění, z čehož správce daně dovozuje utlumování činnosti daňového subjektu a pravděpodobné zhoršení ekonomické situace žalobce v době, kdy daň bude doměřena.

Lze shrnout, že zajišťovací příkazy obsahovaly dostatečné odůvodnění.

Žalobce taktéž v žalobě interpretuje daňový řád a dovozuje, že není postaveno najisto, že žalobci vznikla nějaká daňová povinnost, neboli že zde existuje „daň“, přičemž existence „daně“ je jednou z podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, dále že daň již byla vyměřena konkludentně ve smyslu § 140 odst. 1 daňového řádu a nejsou tak splněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, neboť ty lze vydat jen tehdy, když daň nebyla dosud stanovena.

Tyto výkladové konstrukce soud nemůže akceptovat, a to s využitím argumentu *reductione ad absurdum*. Výklad zastávaný žalobcem by totiž vedl k tomu, že institut zajišťovacího příkazu by se vyprázdnil a stal by se prakticky nepoužitelným (případně použitelným jen ve velmi okrajovém rozsahu). Hovoří-li § 167 odst. 1 daňového řádu o *odůvodněné obavě, že ... daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi*, nepochybně

vychází z možnosti „nového“ stanovení daně, což plyne z celkové koncepce daňového řízení a v daňovém řádu obsažených institutů jako např. doměřovací řízení, resp. postup k odstranění pochybností a daňová kontrola. Stejně tak pojem „daň“ ve smyslu právě uvedeného míří i na budoucí plnění, tedy na to, co daní nyní není, ale důvodně se předpokládá, že v budoucnu bude, resp. že to jako daň bude stanoveno.

Pokud jde o poukaz žalobce na to, že k utlumení jeho ekonomické činnosti, na které upozorňuje správce daně, dochází právě jen vinou správce daně, který mu více než dva roky zadržuje nadměrný odpočet ve výši 25 mil. Kč, musí soud konstatovat, že tuto svou námitku žalobce nijak blíže neobjasňuje a ani nedokládá. Má-li jít o zdaňovací období, na která dopadají předmětné zajišťovací příkazy, ty se týkají nadměrných odpočtů v řádu jednotek milionů a nikoli (ani v souhrnu) zdaleka částky 25 mil. Kč. Není tak vůbec zřejmé, z jakého hlediska má soud tuto námitku uchopit a posoudit. Jestliže žalobce v této souvislosti poukazuje na u něj probíhající daňové kontroly, nemůže soud daňovou kontrolu, resp. její zákonnost v řízení týkajícím se zajišťovacích příkazů přezkoumávat a hodnotit; k tomu slouží jiné instrumenty, které má daňový subjekt k dispozici (srov. § 82 a násl. s. ř. s.).

Závěrem žalobce namítá nesprávné hmotněprávní hodnocení. To spatřuje v úvahách správce daně, že za žalobcova odběratele (společnost BYTOS) jednala neoprávněná osoba a že zboží nebylo dodáno na Slovensko. Žalobce má za to, že dne 2. 9. 2014 při jednání s žalovaným (zaznamenané v protokolu č. j. 187592/14/4000-27901-109550) prokázal opak. Zdejší soud konstatuje, že tyto poznatky žalobce uvedl až po vydání zajišťovacích příkazů a logicky se proto jimi nemohl správce daně při vydávání zajišťovacích příkazů zabývat. Pro případ, že by žalobce po vydání zajišťovacích příkazů prokázal, že zboží bylo osvobozeno od daně při dodání zboží do jiného členského státu, daňový řád upravuje příslušný postup. Podle § 168 odst. 3 daňového řádu *pominou-li před stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu. Zjistí-li správce daně před stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody pro snížení původní výše zajištění, rozhodne o změně zajištěné částky rozhodnutím, které mění částku uvedenou v zajišťovacím příkazu a současně ukončí v rozsahu změny účinnost příkazu původního.* Okolnosti nastalé či tvrzené a prokázané až po vydání zajišťovacího příkazu jsou posuzovány v řízení dle § 168 odst. 3 daňového řádu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

K žalobcem navrhovanému zrušení rozhodnutí prvního stupně (zajišťovacích příkazů) soud nepřistoupil, neboť odvolací řízení je v daňovém řízení zbudováno na

principu apelačním, tudíž vytčené vady může odstranit sám žalovaný a nikoli nutně správce daně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení právnickou osobou vykonávající daňové poradenství (§ 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.) za tři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 15 342 Kč (3 000 + 10 200 + 2 142).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. října 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.